

Kristi Piiper

Armunud keldrikoll, vegan vėrikäkk ja teised

Pildid joonistas
ULLA SAAR

Toimetanud Anneli Innos
Kujundanud Angelika Schneider

Tekst © Kristi Piiper ja Tänapäev, 2019
Pildid © Ulla Saar, 2019

ISBN 978-9949-85-685-5

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

- 7 Vegan verikäkk
- 12 Tolmurulli kodu
- 16 Reisikohvril on sügismasendus
- 20 Armunud keldrikoll
- 24 Vihmavari teeb vihmatantsu
- 28 Kassirohi
- 32 Paljas porgand
- 36 Liisa laseb leiba luusse
- 40 Kiivi ja äädikakärbes
- 44 Liisa teeb koerust
- 47 Täiehmatus
- 52 Mikrolaineahjualune
- 56 Kiri Unematile
- 66 Vanaema on endast väljas
- 70 Jalanõude salaelu
- 74 Pung, mis ei tahtnud puhkeda
- 77 Vamm, kes ei tahtnud üksi elada
- 82 Rekamees Sven
- 86 Jassi karvapall
- 89 Kummitus saab pojad
- 94 Rosin ja trenn
- 99 Hambahaldjas
- 104 Kalorid
- 108 Jõulusaladus

vegan verikäkk

Verikäkk otsustas veganiks hakata. Tal oli kopp ees sellest pidevast narrimisest ja halvaks panust. Paljud teised olid juba ammu ilma seda teed läinud, ainult tema oli veel selline ajale hambusse jäänud tagurlik tegelane. Tihti istus verikäkk üksi külmkapi nurgas, selg vastu pisikest hallituslaiku, ja tihkus nutta. Absoluutselt kõik narrisid teda! Kikerhernekotletid itisitasid salaja tema üle ja näitasid näpuga, ja hummus naeris otse näkku! Mandlipiim pritsis ta meelega üleni märjaks ja tofu tõukles iga kord, kui temast mööda läks.

„Nüüd aitab! Mina hakkam veganiks,“ sosistas verikäkk ärritunult külmkapis enda kõrval pikutavale sojavorstile, kes veel ainukesena teda kiusanud polnud.

„Jah?” kahtles sojavorst laisalt. „Aga millest sind siis tehtaks, kui mitte verest ja jahust?”

Verikäkk ei vastanud. Aga tõesti, millest? Ja mis saaks nii tema nimest? Verikäkk ei sobiks siis enam kuidagimoodi. Verikäkil tikkus jälle nutt peale. Kes ta siis üldse on, kui ta enam verikäkk pole? Lihtsalt käkk olla poleks üldse tore. Ta oli kindel, et teda narritaks siis juba ainuüksi sellise nime pärast.

„Varsti hakkavad ju päkapikud käima,” sosistas sojavorst verikäkile. „Kirjuta jõuluvanale oma soovist.”

See ei tundunudki nii halb mõte ja verikäkk kirjutaski.

**Kallis jõuluvana,
mul on ainult
üks soov.
Ma tahaksin,
et ma saaksin
igavesti
verikäkiks jääda
ja iseendana
õnnelik olla.
Häid jõule!
Sinu verikäkk.**

Saabus kolmas advent ja verikäkk hakkas lootust kaotama. Jõuluvana polnud isegi mitte vastu kirjutanud! Käkki narriti iga päev aina rohkem ja rohkem. Kuid siis ühel lumisel talvehommikul tegi keegi täiesti uus külmkapi lahti ja pistis oma suure habetunud näo ukse vahelt sisse.

„Noh, ja mis sina siin vales külmkapis teed,” imestas isa ja võttis verikäki sülle. „Lähme kohe õigesse külmkappi, et ema sind tofu pähe kogemata ära ei sööks.”

Verikäkk ei saanud mitte millestki aru. Mis mõttes oli ta olnud vales külmkapis? Mis mõttes oleks teda tofu pähe ära söödud? Tal käis pea natuke ringi, kui teda kätel teise külmiku juurde kanti.

„Mis asi see on?” küsis ema, kes parajasti köögis toimetas.

„Minu verikäkk, see oligi sinu külmikus!”

„No näed, ma ütlesin ju!” targutas ema ja vangutas pead. Isa avas teise külmkapi ukse ja asetaskäki hellalt ülemisele

riiulile. Verikäkk avas ettevaatlikult silmad. Kõikjalt kostis rõõmsameelseid tervitusi.

„Tere tulemast!” hüüdis kitsejuust.

„Kui tore sinuga tuttavaks saada,” ulatas pasteet oma pehme terekäe.

„Küll sa näed alles lahedalt päevitunud välja,” kiitis hapukoor oma valgete põskede värinal.

Verikäkil oli tunne, nagu ta oleks lõpuks ometi koju omade sekka jõudnud. Ei mingit narrimist, ei mingit tagaselja naermist!

Peagi tulid jõulud ja külmkappi ilmusid ka verivorstid. „Sugulased tulid jõuluks külla, kui tore,” mõtles verikäkk õnnelikult, ja tegi vorstidele asemed valmis.

Kui isa külmkapiukse avas, nägi verikäkk eemal teise külmkapi avatud ust, oma vana kodu ja endisi kaaslasi. Ta mõtles, et kas nüüd või mitte kunagi! „Häid jõule, kiusupunnid!” hüüdis ta üle külmkapiukse väriseval, ent uhkel häälel ja näitas keelt.